

– у демографічний реєстр для кожного громадянина доцільно додати посилення на ті бази в Державному реєстрі баз персональних даних, у яких містяться відомості про нього;

– при створенні сховища ICOI можуть бути використані хмарні технології, зокрема модель державної хмари;

– доступ до сховища даних здійснюється через сервери ICOI, які включають сервер баз даних і сервер застосувань;

– доступ до сервера ICOI здійснюється через веб-інтерфейс, а також за допомогою термінальних пристроїв з використанням механізму електронної соціальної картки;

– створення сховища даних ICOI з урахуванням вищезазначених принципів дозволить повністю автоматизувати передачу й обробку інформації під час надання соціальних послуг.

Подальші дослідження слід вести в напрямі визначення функціональності сервера ICOI, призначеної для підвищення ефективності державно-управлінської діяльності в соціальній сфері.

Список використаних джерел

1. **Небесный** бизнес-парк. – Режим доступа : expert.ru/2012/05/17/nebesnyj-biznes-park.

2. **Норенков И. П.** Информационная поддержка наукоемких изделий (CALS-технологии) / И. П. Норенков, П. К. Кузьмик. – М. : Изд-во МГТУ им. Н. Э. Баумана, 2002. – 320 с.

3. **Облачные** технологии позволяют государствам экономить миллиарды. – Режим доступа : www.cnews.ru/reviews/free/infrastructure2010/articles/articles8.shtml.

4. **Про адміністративні** послуги : Закон України від 6 верес. 2012 р. № 5203-VI. – Режим доступу : zakon4.rada.gov.ua/laws/show.

5. **Про Єдиний** державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус : Закон України від 20 листоп. 2012 р. № 5492-VI. – Режим доступу : zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5492-17.

6. **Про затвердження** Положення про Державний реєстр баз персональних даних та порядок його ведення : Постанова Кабінету Міністрів України від 25 трав. 2011 р. № 616. – Режим доступу : www.kmu.gov.ua/kmu/control/uk/cardnpd.

7. **Про захист** персональних даних : Закон України від 1 черв. 2010 р. № 2297-VI. – Режим доступу : zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2297-17/paran3#n3.

8. **Про прийняття** за основу проекту рішення Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації «Про затвердження Концепції створення національної інформаційно-комунікаційної інфраструктури України» : рішення НКРЗІ від 20 серп. 2012 р. № 473. – Режим доступу : nkrzi.gov.ua/uk/activities_nkrzi/ruling2012/1348231899.

9. **Про соціальні** послуги : Закон України від 19 черв. 2003 р. № 966-IV. – Режим доступу : zakon4.rada.gov.ua/laws/show.

10. **Российская** энциклопедия CALS. Авиационно-космическое машиностроение / под ред. А. Г. Братухина. – М. : ОАО НИЦ АСК, 2008. – 608 с.

Надійшла до редколегії 25.03.12

УДК 352.078 (07)

Петро ШЕВЧУК

*Національна академія державного управління
при Президентові України*

Львівський регіональний інститут державного управління

РІВНІ ЕФЕКТИВНОСТІ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ НАСЕЛЕННЮ УКРАЇНИ

Порушуються питання щодо рівня ефективності надання адміністративних послуг населенню владними структурами різних рівнів на сучасному етапі розвитку українського суспільства.

Ключові слова: адміністратор, адміністративні послуги, демократичне врядування, публічні послуги, центр надання адміністративних послуг.

Петр Шевчук. Уровни эффективности предоставления административных услуг населению Украины

Поднимаются вопросы относительно уровня эффективности предоставления административных услуг населению органами власти разных уровней на современном этапе развития украинского общества.

Ключевые слова: администратор, административные услуги, демократичное управление, публичные услуги, центр оказания административных услуг.

Petro Shevchuk. Level of efficiency of administrative services providing to the public in Ukraine

The issues as to the level of efficiency of administrative services providing to the public by authorities at different levels at the present stage of Ukrainian society development are considered.

Key words: administrator, administrative services, democratic governance, public services, the center of administrative services.

Створення зручних та доступних умов для отримання громадянами адміністративних послуг є одним із головних завдань, які мають вирішувати органи державної влади та місцевого самоврядування. Адже саме за якістю послуг кожен член суспільства оцінює реальну турботу влади про нього. Реалізація цього завдання особливо актуальна в Україні, де система надання адміністративних послуг є ще недостатньо прозорою, нерациональною та такою, що неповною мірою враховує інтереси замовників та споживачів цих послуг.

Розгляду питань надання адміністративних послуг населенню присвячені наукові роботи таких вітчизняних та зарубіжних авторів: В. Авер'янова, С. Дембіцької, О. Кузьменка, І. Коліушка, Г. Писаренка, О. Сушинського, В. Тимошука, Д. Бахраха, Е. Ванатса, Б. Фонтена та ін. Віддаючи належне результатам досліджень цих науковців, слід констатувати той факт, що в науковій літературі оцінювання ефективного надання адміністративних послуг органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, а також шляхів їх поліпшення, ще не отримали

© Шевчук П. І., 2013

належного систематизованого викладу та вимагають подальших розвідок.

Метою статті є розкриття змісту поняття «адміністративні послуги» та аналіз стану запровадження системи їх надання в Україні.

Перед тим як досліджувати питання виміру ефективності надання адміністративних послуг варто спочатку концептуально розглянути теорію та термінологічні підходи до вживання поняття «послуги». Уперше теорію публічних послуг було запозичено з досвіду розвинених країн світу (Велика Британія, США, Канада та ін.), у яких ще з 80-х рр. XX ст. відбулася зміна пріоритетів у державній діяльності, а також у засадах і формі відносин між владою і громадянами. Людина, її права та свободи були визнані основною соціальною цінністю, а пріоритетним завданням публічної влади стало саме надання якісних послуг громадянам. Відповідно громадяни у відносинах із владними інституціями були не прохачами, а споживачами послуг. Тобто процес надання послуги ставав одним із видів сервісних технологій сучасних суспільств, які дозволяють виявляти та врегульовувати внутрішні суперечності членів соціуму [5, с. 243 – 244]. За цього обов'язково повинен спрацьовувати принцип, що «не громадяни служать державі, а вона є організацією на службі суспільства, що надає їм управлінські послуги» [6], тобто умовно започатковується така ситуація, що громадянське суспільство укладає певний контракт з державою щодо задоволення нею своїх життєвих потреб саме шляхом надання послуг, утримуючи державний (та самоврядний) апарат.

Однак природа послуг вітчизняного зразка істотно відрізняється від доктрини послуг публічної влади в країнах розвинутої демократії. На жаль, в Україні досить часто фактичним мотивом упровадження категорії послуг ставала потреба в зароблянні додаткових коштів органами місцевої влади, державними установами та організаціями. Тому було необхідним чітко виокремити категорію адміністративних послуг у вітчизняному праві, що нарешті дало б змогу припинити цю недолугу практику та забезпечити правомірне й ефективне використання наявних публічних ресурсів, а також відмежувати господарську діяльність (яку часто здійснюють адміністративні органи місцевих урядів), якщо розглянути ті самі чинні «платні послуги» і послуги, які надаються шляхом реалізації владних повноважень адміністративних органів [12]. Водночас розуміння юридичного змісту адміністративних послуг дозволило б уніфікувати та врегулювати суспільні відносини, що склалися, та впровадити нові організаційні форми їх надання, які стали поширеними в багатьох, насамперед європейських, країнах. Окрім того, виокремлення відносин стосовно надання адміністративних послуг також може бути використано для розмежування діяльності органів місцевої влади щодо вироблення політики управління територією та поточного адміністрування.

Перед тим як дати розгорнуте визначення поняття «адміністративні

послуги» варто ще раз проаналізувати прояви діяльності органів виконавчої та самоврядної влади та знайти серед них місце послугам. При цьому термін «послуги» повинен зберігати те саме змістовне навантаження, що й у приватному секторі та приватному праві, тобто послуги – це діяльність щодо задоволення певних потреб особи, яка здійснюється за ініціативою особи та на її прохання [3]. Тому не потрібно уникати запозичення категорійного апарату (чи правових механізмів) із приватного права, тим більше що цей випадок – не виняток (запозиченим зі сфери приватного права є, наприклад, інститут «публічно-правового договору»).

Адміністративні органи влади мають такі найтипівіші відносини з приватними особами, як здійснення різних видів «втручальної» діяльності, а також розгляд звернень (заяв, скарг та пропозицій) громадян. Саме до останньої групи і належить те, що можна назвати послугами, адже особа сама звертається до адміністративного органу, а для реалізації прав цієї особи необхідні саме рішення або конкретна дія адміністративного органу.

З огляду на головні ознаки суб'єкта, що надає послуги, класифікувати види послуг можна таким чином:

– державні – послуги, що надаються органами державної влади (насамперед, виконавчої) та державними підприємствами, установами й організаціями. До цих послуг повинні належати також послуги, які надаються недержавними організаціями в порядку виконання ними делегованих їм державою повноважень. У цьому випадку на перше місце для визначення природи послуги ставиться не безпосередній суб'єкт її надання, а суб'єкт, який несе відповідальність за надання саме цієї послуги, та джерело фінансування надання певного виду послуг, тобто вид бюджету;

– муніципальні – послуги, що надаються органами місцевого самоврядування та комунальними підприємствами, установами й організаціями [3].

Державні та муніципальні послуги разом можна назвати публічними послугами. Публічні послуги – це всі послуги, що надаються публічним сектором, а також приватним сектором під відповідальність публічної влади та за рахунок публічних коштів. Однак тут існує істотна відмінність між публічними послугами та послугами приватного сектору, яка полягає в тому, що останній намагається максимально розширити асортимент послуг, а номенклатура публічних послуг має ґрунтуватися на такому принципі: держава робить лише те, чого не може (або не повинен) робити приватний сектор [14, с. 11].

Адміністративні послуги – це частина публічних послуг, які надаються органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування і надання яких пов'язане з реалізацією владних повноважень. Основними формальними ознаками адміністративних

послуг є їх заявний характер (тобто послуга надається за заявою особи, і надання такої послуги пов'язане із забезпеченням умов для реалізації суб'єктивних прав цієї особи) та владно-монопольний характер, а саме змістом та результатом послуги є прийняття владного (управлінського) рішення чи вчинення реєстраційної дії [14, с. 25]. До адміністративних послуг не варто відносити послуги, які надаються досить рідко та потребують складної процедури надання.

Як показав реальний стан справ, не задоволені обслуговуванням в органах влади та якістю послуг майже 54 % населення України і це незважаючи на те що основні питання їх надання були окреслені Концепцією розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади [13] та відбувалось копіювання діяльності всіх можливих «універсамів послуг, які знайшли дієве застосування в державах розвиненої демократії» [2]. До головних незручностей системи надання послуг можна було віднести складну процедуру надання адміністративної послуги, негнучкі режими роботи адміністративних органів та їх територіальну розпорошеність, непристосованість приміщень та відсутність необхідної інформації, низький рівень професійності надавачів послуг тощо.

Дещо формальною виявилась також організація отримання адміністративних послуг в онлайн-режимі (або ж узагалі повної інформації про послугу), що було регламентовано положеннями Закону України «Про доступ до публічної інформації» [11]. Так, лише 22,4 % органів публічної влади спромоглись оприлюднити на своїх офіційних веб-сайтах державні нормативно-правові та індивідуальні правові акти щодо надання послуг, а 46,3 % – розмістити інформацію про порядок оскарження ненаданої запитувачам інформації [4]. Тобто можна стверджувати, що загалом наші громадяни ще не отримали можливість повною мірою реалізувати своє право на доступ до інформації, причинами чого слід вважати незадовільну діяльність підрозділів влади, відповідальних за роботу із запитами громадян на інформацію щодо адміністративних послуг.

На забезпечення прав, свобод і законних інтересів громадян (та ліквідації при цьому вищезначених негараздів) скеровано Закон України «Про адміністративні послуги» [8], у якому поняття «адміністративна послуга» визначається як результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної чи юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону.

Наразі в діяльності вітчизняних владних інститутів існують два методологічні підходи, спрямовані на задоволення потреб членів суспільства: техноорієнтований (інфраструктурний або адміністрований) та людиноорієнтований (антропосоціальний або соціальний). За однакової мети – орієнтації на задоволення людських потреб – вони

відрізняються як засобами її досягнення, так і показниками вимірювання (оцінювання) результатів діяльності органів публічної влади в цьому напрямі. Перший підхід полягає у створенні загальної інфраструктури забезпечення потреб громадян, а другий – у власному безпосередньому забезпеченні цих потреб. Кожний із перерахованих вище підходів має певну множину показників (індикаторів, маркерів, реперів) вимірювання результативності діяльності та способів здійснення зворотного зв'язку як способу оцінки ступеня (рівня) досягнення цілей.

У техноорієнтованій системі зазвичай вважається, що наявність відповідної інфраструктури (засобів забезпечення потреб населення) автоматично забезпечує задоволення цих потреб, а сам зворотний зв'язок створюється шляхом відстеження (аналіз, порівняння) статистичної інформації технічного типу, наприклад, кількість утворених офісів із надання послуг та чисельність залучених до цього процесу працівників, кількість поданих за певний період витягів та виписок з реєстрів, свідоцтв, архівних довідок чи інших документів (або їх копій) тощо. При цьому ступінь досягнення тих чи інших завдань (так само як і доцільність здійснення відповідних соціально-економічних дій) визначаються чи моніторяться самими працівниками органів управління за одночасного відсторонення від цього процесу конкретних споживачів послуг.

Зазначимо, що ефективність органів влади з позицій працівника цієї влади (управлінця чи посадовця), який перебуває всередині управлінської системи, та з позицій громадянина, який є користувачем адміністративних послуг, що є зовні від неї, буде різною. У першому випадку буде виявлятися так зване самооцінювання і ступінь свободи представника влади буде дещо обмеженим. Зовнішні оцінювачі (а саме населення) є більш самостійними та незалежними, тому їх оцінку слід вважати більш об'єктивною. Водночас державні службовці чи посадові особи місцевого самоврядування є компетентнішими у своїй діяльності, що дає змогу отримати від них більш достовірну оцінку щодо ефективності органу влади під час надання адміністративних послуг.

На противагу до техноорієнтованого, за людиноорієнтованого підходу оцінювання результативності управлінської діяльності скеровано на кінцевий результат, яким є задоволення потреб членів громади (чи населення загалом). Сам зворотний зв'язок про якість наданих послуг може здійснюватися безпосередньо населенням на основі соціальної, а не статистичної інформації. Маркерами за такого підходу є індекси розвитку людини, ступінь задоволеності відповідними послугами, станом екології, соціальної безпеки тощо.

Хоча перший метод домінує в практиці як вітчизняного, так і зарубіжного управління, однак такі його недоліки, як відстороненість громадян від управління організацією власного життя, від участі у прийнятті управлінських рішень та плануванні, від контролю за діяльністю органів влади, усе більше занепокоюють сучасне суспільство. І

основною причиною цього є відчуття неефективності такого способу організації управління. Останнім часом у демократичних країнах усе більшого поширення набуває саме людиноорієнтований підхід. Його особливостями є широке застосування соціальних технологій та методів залучення громадян, місцеві ініціативи як форми комунікацій з громадськістю, стратегічне проектування розвитку громад. Тому тенденції та проблеми сьогодення зумовлюють реформування (а можливо і деформування) сучасної системи державного врядування на основі нової парадигми публічного управління, що полягає в переході управлінських та адміністративних послуг на суттєво якісний рівень – обов'язкову орієнтацію на споживача, його життєві потреби та вимоги, тобто управління людиноорієнтованого цілепокладання (або ж належного управління) [7].

Запровадження інституту адміністративних послуг є основним способом реалізації державними службовцями та посадовими особами місцевого самоврядування (загалом представниками публічної служби) завдань і функцій держави в межах своєї компетенції, що закріплено в ст. 1 п. 1 Закону України «Про державну службу» 2011 р. [10] (на противагу редакції цього закону 1993 р., де обов'язком державного службовця було лише виконання завдань та функцій держави і не містилось жодної згадки про скерування цієї діяльності на користь людей [9]). І хоча на людиноорієнтованому підході наголошується у ст. 4 Закону України «Про адміністративні послуги», у якій ідеться про державну політику у сфері надання адміністративних послуг населенню, однак у ній цілком відсутні вимоги щодо професійності надавачів цих послуг, а саме належного рівня кваліфікації працівників адміністративного органу [8].

У контексті реалізації головних завдань Закону України «Про адміністративні послуги» не варто схилитись до техноорієнтованого підходу, вважаючи, що створення центрів з надання адміністративних послуг (ЦНАП) – інтегрованих офісів, де громадяни та суб'єкти господарювання могли б отримати більшість необхідних їм послуг, одночасно вирішить усі існуючі проблеми в цій сфері. Безперечно, ЦНАПи повинні бути єдиними децентралізованими офісами, і створення поряд з ними центрів певної галузевої підпорядкованості (наприклад, як у мережі МВС України [1]), на нашу думку, є недоцільним та економічно невиправданим. Сумнівним є те, що організація ЦНАПів здійснюється лише «адміністраторами», ст. 13 Закону України «Про адміністративні послуги», останнє певною мірою обмежує можливості цих центрів.

Важливим є створення переліку адміністративних послуг [15] (хоча забезпечити повноту його регулювання та наповненості буде досить проблематично) та визначення плати за їх надання. Дещо дискусійним слід вважати п. 3 ст. 11 Закону України «Про адміністративні послуги», у якому замість поняття собівартості надання послуги як максимального

розміру плати за послугу застосовано критерій «соціального та економічного значення», що зовсім не вказує, яка ж реальна межа вартості цієї послуги [14, с. 21]. Ця вартість не повинна б перевищувати вартість фактичних витрат на надання відповідного виду послуги та бути однаковою на всій території держави, а враховуючи людиноорієнтований підхід – задовольняти умови зручності оплати для суб'єктів звернення.

Не досить демократичним слід також вважати зміст п. 1 ст. 7 Закону України «Про адміністративні послуги», який дає право суб'єкту надання адміністративних послуг видавати «організаційно-розпорядчі акти про встановлення власних вимог щодо якості надання адміністративних послуг (визначення кількості годин прийому, максимального часу очікування в черзі та інших параметрів оцінювання якості надання адміністративних послуг)» [8]. Такий підхід не є цілком скерованим на зручність та доступність послуг для споживачів, він враховує лише можливість надавачів послуг (без реального використання кращих вітчизняних та світових практик у цій галузі).

Ураховуючи, що адміністративні послуги повинні бути саме якісними, необхідно забезпечити такі передумови їх надання:

- оптимізацію функцій, завдань, повноважень суб'єктів надання адміністративних послуг, що безпосередньо вплине на чітке визначення сфери відповідальності щодо реалізації державної політики в цій сфері;
- запровадження системи управління якістю в суб'єктах надання адміністративних послуг, яка стане інструментом управління процесом надання послуг та сприятиме забезпеченню їх якості;
- підготовку та підвищення кваліфікації необхідних кадрів, спроможних здійснювати процес надання якісних адміністративних послуг населенню.

Становлення в Україні засад демократичного врядування вимагає не лише зміни підходів до імперативів діяльності посадовців/управлінців у контексті переходу від виконання ними посадових обов'язків до забезпечення надання (або безпосереднього надання) адміністративних послуг, що вимагає нагального створення системи транспарентного адміністративного простору, на якому будуть діяти відомі та зрозумілі всім представникам груп інтересів (насамперед отримувачам послуг) стандарти (чи нормативи) послуг, а також виконуватись цілий ряд ще більш важливих завдань, які постали перед українською державою на шляху до формування основ демократичного врядування. У цьому контексті перш за все слід вирішити питання:

- щодо домінування в державному управлінні людиноорієнтованого підходу в забезпеченні життєвих потреб та вимог громадян;
- подальшого запровадження новітніх інформаційних технологій з метою більш повного та якісного задоволення адміністративних потреб громадян та надання їм органами влади послуг з використанням ефективних мереж;

– модернізації державної служби та служби в органах місцевого самоврядування шляхом удосконалення системи мотивації і стимулювання посадовців/управлінців, проведення моніторингу їх діяльності та оцінки показників її кінцевих результатів.

Список використаних джерел

1. **В Україні** на базі ВПЕР ДАІ створять центр з надання адміністративних послуг. – Режим доступу : mvs.gov.ua/mvs/control/m@ain/uk/publish/article/786445;jsessionid=675C714BE9D8E6AC602BCBC29E5E492E.
2. **Галай В.** «Універсам послуг» як форма якісного надання адміністративних послуг населенню в країнах Європи / В. Галай. – Режим доступу : www.nbuv.gov.ua/portal/soc-gum/pubpk/2012-1/Galaj.pdf.
3. **Коліушко І. Б.** Адміністративна реформа для людини : наук.-практ. нарис / І. Б. Коліушко, В. Б. Авер'янов, В. П. Тимошук. – К. : Факт, 2001. – 72 с.
4. **Лукеря І.** За завісою доступу до публічної інформації / І. Лукеря // Громадян. сусп.-во. – 2012. – № 1 (19). – С. 13 – 16.
5. **Організаційно-економічні** та правові механізми забезпечення сталого розвитку територіальної громади : монографія / Брусак Р. Л., Дробот І. О., Загорський В. С. [та ін.] ; за заг. ред. П. І. Шевчука, І. Р. Залуцького. – Л. : ЛРІДУ НАДУ, 2009. – 348 с.
6. **Песоцкая В. Е.** Маркетинг услуг / В. Е. Песоцкая. – СПб. : Питер, 2000. – 160 с.
7. **Петровський П. М.** Гуманітарна парадигма в системі державного управління : монографія / П. М. Петровський. – Л. : ЛРІДУ НАДУ, 2008. – 252 с.
8. **Про адміністративні** послуги : Закон України від 6 верес. 2012 р. № 5203-VI // Уряд. кур'єр. – 2012. – № 184. – 10 жовт.
9. **Про державну службу** : Закон України від 16 груд. 1993 р. № 3727-XII // Відом. Верховної Ради України. – 1993. – № 52. – 28 груд.
10. **Про державну службу** : Закон України від 17 листоп. 2011 р. № 4050-VI // Уряд. кур'єр. – 2012. – № 8. – 17 січ.
11. **Про доступ** до публічної інформації: Закон України від 13 січ. 2011 р. № 2934-VI // Відом. Верховної Ради України. – 2011. – № 32. – Ст. 314.
12. **Про результати** аудиту залучення до спеціального фонду державного бюджету та ефективності використання плати за адміністративні послуги, що надаються органами та підрозділами МВС України : бюлетень / Рахункова Палата України. – К. : [б. в.], 2008. – 35 с.
13. **Про схвалення** Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади : розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 лют. 2006 р. № 90-Р // Офіц. вісн. України. – 2006. – № 7. – 1 берез.
14. **Тимошук В.** Адміністративні послуги : посібник / В. Тимошук. ; швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні» – DESPRO. – К. : Софія-А, 2012. – 104 с.
15. **Щодо невідкладних** заходів для забезпечення прав громадян під час отримання адміністративних послуг : доручення Президента України від 7 груд. 2012 р. – Режим доступу : www.president.gov.ua/documents/15185.html.

Надійшла до редколегії 19.03.13

УДК 316.776

Роксолана СТАДНИК

Секретаріат Кабінету Міністрів України

ОРГАНІЗАЦІЯ ВИКОНАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ДОСТУП ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ НА ПРИКЛАДІ СЕКРЕТАРІАТУ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Досліджується та аналізується механізм формування та реалізації доступу до публічної інформації на прикладі Секретаріату Кабінету Міністрів України.
Ключові слова: законодавство, публічна інформація, розпорядники інформації, облік документів.

Роксолана Стадник. Организация исполнения законодательства о доступе к публичной информации на примере Секретариата Кабинета Министров Украины
Исследуется и анализируется механизм формирования и реализации доступа к публичной информации на примере Секретариата Кабинета Министров Украины.
Ключевые слова: законодательство, публичная информация, распорядители информации, учет документов.

Roksolana Stadnyk. The organization of legislation execution on access to public information based on the secretariat of the Cabinet of Ministers of Ukraine case study
The article investigates and analyzes the formation and implementation mechanism of access to public information by example of the Secretariat of the Cabinet of Ministers of Ukraine.

Key words: legislation, public information, information disponent, documentation record.

У Законі України «Про доступ до публічної інформації» значно спрощена процедура, скорочені терміни та розширені канали отримання й надання запитуваної інформації, а відтак розширені обов'язки розпорядників інформації. Задля повноти, оперативності та ефективності належного виконання зазначених завдань важлива правильна управлінська організація праці з чіткими механізмами формування та реалізації права кожного на доступ до інформації.

Актуальність дослідження зумовлюється тим, що законодавством визначено порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що перебуває у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації та інформації, що становить суспільний інтерес. Розпорядники інформації під час формування механізмів доступу до публічної інформації повинні дотримуватися принципів відкритості та прозорості своєї діяльності, вільного отримання та поширення інформації, крім обмежень, установлених законом, рівноправності, незалежно від ознак раси, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних або інших ознак [11].

© Стадник Р. І., 2013